

Sygnatura akt II Cz 284/17

POSTANOWIENIE

K., dnia 15 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO. Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa głównego B. K.

przeciwko pozwanym M. K., Z. K.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego M. K. i Z. K.

przeciwko pozwanej wzajemnej B. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia M. K. i Z. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt I C 280/16

postanawia:

oddalić zażalenie

Wojciech Vogt

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Jarocinie oddalił wniosek M. K. i Z. K. o zwolnienie od opłaty od apelacji. Opłata ta wynosi kwotę 1599 zł i ww mogą bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu siebie i rodziny ponieść te koszty.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożyli wnioskodawcy podnosząc, że nie są w stanie bez uszczerbku utrzymania siebie i rodziny ponieść tych kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że miesięczny dochód M. i Z. K. wynosi 6.973 zł miesięcznie. Tego rodzaju dochód pozwala im na opłacenia apelacji bez u uszczerbku dla swojego utrzymania. Spłacają oni również kredyt w wysokości 8000 zł miesięcznie. Jednak zobowiązania kredytowe nie mogą wyprzedzać obowiązku uiszczenia opłat sądowych.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) strona dokonująca czynności procesowej, od której należy pobrać opłatę sądową, co do zasady obowiązana jest ponieść te koszty, gdyż sprawy cywilne są prowadzone na koszt stron.

W sytuacjach wyjątkowych, a w stosunku do osób fizycznych, taką sytuację wyjątkową opisuje art. 102 ust. 1 cytowanej ustawy, może się ona ubiegać o zwolnienie od kosztów sądowych.

Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych ma charakter wyjątkowy. Nie bez znaczenia jest fakt, iż w razie przegrania sporu przez osobę zwolnioną od kosztów sądowych - następuje to na koszt Skarbu Państwa, a więc wszystkich podatników. Opłaty sądowe stanowią rodzaj danin publicznych. Zwolnienia od ponoszenia tego rodzaju danin stanowi odstępstwo od konstytucyjnego obowiązku ich powszechnego i równego ponoszenia, wynikającego z art. 84 Konstytucji RP. Dlatego też zwolnienia mogą być stosowane w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją uzasadnione powody do przerzucenia ciężaru dotyczącego danej osoby na współobywateli. Z ich bowiem środków pochodzą dochody budżetu państwa, z których pokrywa się koszty postępowania sądowego w razie zwolnienia skarżącego z obowiązku ich ponoszenia (por. postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2005 r., FZ 478/04, LEX nr 393645 oraz z dnia 31 lipca 2008 r., II FZ 297/08, LEX nr 493855).

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wyraził również pogląd, iż instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób najuboższych, które bez drastycznego ograniczenia bieżących kosztów związanych z ich egzystencją nie są w stanie ponieść kosztów sądowych. Chodzi zatem o sytuacje, w których strona nie tylko wykaże, że nie posiada bieżących dochodów, czy też jakichkolwiek oszczędności na pokrycie ewentualnych kosztów związanych z toczącym się postępowaniem sądowym, ale również nie jest w stanie w żaden sposób takich środków zdobyć w oparciu o majątek, którego jest właścicielem. Ubiegający się o taką pomoc winien w każdym przypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1984 r., II CZ 104/84).

Dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi do utrzymania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1980 r., I CZ 99/80).

Wskazać również należy, że instytucja zwolnienia od kosztów nie służy utrzymaniu dotychczasowego poziomu życia, skoro granicą określoną w art. 102 u.k.s.c. jest utrzymanie konieczne wnioskującego i jego rodziny, lecz ma uczynić realną drogę sądową, na skutek indywidualizacji opłaty sądowej.

W związku z powyższym należy podkreślić, że wnioskodawcy wnoszą o zwolnienie ich od kosztów sądowych dlatego, że zaciągnęły zobowiązania kredytowe, które utrudniają im uzyskanie środków na opłacenie kosztów.

W tej sytuacji nie można uznać, że nie są oni w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny. Do niezbędnych kosztów utrzymania nie można bowiem wliczać konieczności spłaty kredytów zaciągniętych celem osiągnięcia wyższego poziomu konsumpcji. Każdy obywatel ma prawo dążyć do osiągnięcia tego wyższego poziomu ale nie kosztem kredytowania jego wydatków w zakresie kosztów sądowych przez Państwo. Zwolnienie powoda od kosztów sądowych – z uwagi na obciążenia kredytowe – byłoby nadużyciem przepisu art. 102 ustawy o kosztach sądowych.

Żaden więc z zarzutów zawartych w zażaleniu nie jest zasadny. Nie może ulegać wątpliwości, że osoby o zamożności wnioskodawców nie mogą korzystać z pomocy Państwa celem prowadzenia procesu. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych służy zupełnie innym celom, których widocznie skarżący zupełnie nie rozumieją .

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Wojciech Vogt